

ת"פ 68753/07/18 - מדינת ישראל, משטרת ישראל, תביעות שלוחת רמלה נגד ב"ע

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 68753-07-18 מדינת ישראל נ' ב"ע (עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי
מדינת ישראל
משטרת ישראל
תביעות שלוחת רמלה
באמצעות ב"כ עוה"ד רעות זוסמן

המאשימה

נגד
ב"ע (עציר)
באמצעות ב"כ עוה"ד רן שטרצר

הנאשם

גזר - דין

א. כתב-האישום:

הנאשם הורשע בעקבות הודאתו בכתב-האישום מתוקן בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבן זוג, לפי סעיף 382 (ג) לחוק העונשין התשל"ז - 1977, איומים לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל ושיבוש מהלכי חקירה לפי סעיף 244 לחוק הנ"ל.

בעת הרלוונטית היו הנאשם והמתלוננת נשואים ולהם בת משותפת, ילידת 2016.

בין התאריכים 10.7.18 - 20.7.18 התקשר הנאשם אל המתלוננת ואיים עליה באומרו לה: "בכוח אללה שלך, אני אזיין אותך עכשיו". וכן: "הילדה בחיים לא תגדל אצלך" וכן: "לא משטרה ולא אללה יכולים לתפוס אותי ואני יכול לקחת את הילדה מתי שבא לי". וכן: "וואלק אם אני לא יעלים אותך אני בן אלף שרמוטות אם אני לא יעשה לך דבר שתסבלי עליו כל החיים".

בהמשך, נסע הנאשם אל בית המתלוננת, ברחוב ברמלה, פגש בה בחדר המדרגות ותקף אותה "בכך שמשך

בשירותיה וגרר אותה לאורך הרחוב, הכה בפניה במכות אגרופ, ובוטט בה עד שהגיעו לבית הקברות שבסוף רחוב אברהם הלל ברמלה. או אז איים הנאשם על המתלוננת באומרו: "לא אכפת לי להיות בכלא בגללך".

כמו כן, **נשך** הנאשם את המתלוננת **בכתפה הימנית, בזרועה** והכל תוך שהיא **זועקת לעזרה ומתנגדת**.

עוברי אורח התקשרו למוקד 100 של המשטרה ושוטרים הגיעו אל המקום.

בהגיע השוטרים אל המקום, הם הבחינו שפניה של המתלוננת חבולות. הנאשם אמר להם כי הוא עם אשתו ושלא יתערבו כי "זה בינינו".

השוטרים הפרידו בין השניים ואז צעק הנאשם לעבר המתלוננת: "שרמוטה, **אם את מדברת אתו אני גומר אותך**".

באותן נסיבות אמר הנאשם לאחד השוטרים "אנשים כמוך מפרק אותם במכות, תוריד את המדים ותבוא".

נמסר כי כתוצאה ממעשיו של הנאשם "נגרמו למתלוננת חבלות בפניה וכן סימני נשיכה בכתפה ובידיה ונפיחות **סביב עינה הימנית**".

ב. מתחם ענישה:

התכליות העומדות אחר העבירות בהן פשע הנאשם כלפי המתלוננת הן השמירה על התא המשפחתי מפני התנהגות אלימה ומאיימת, השמירה על גופה, בטחונה, שלומה וכבודה של המתלוננת, וביחס לעבירת השיבוש השמירה על טוהר החקירה הפלילית ועל חקר האמת.

בתיקי אלימות במשפחה קיים מגוון רחב של פסק-דין, כל מקרה לנסיבות, לאור טיב האלימות וחומרתה, החבלות הגופניות שנגרמו, העבר הפלילי או העדרו, תסקירי שירות המבחן המלמדים על שיקום מוכח אם לאו וכלל הנסיבות הרלוונטיות.

לאור עובדות כתב-האישום **המתארות אלימות חמורה**, נמשכת, על גבול האכזריות, האיומים החריפים שקדמו לה ואלו שבאו אחריה, שיבוש החקירה, עקרון ההלימה ופסיקה הנוהגת בתחום אני קובע, כי מתחם הענישה ביחס לכתב-האישום בו הורשע הנאשם נע **בין 12 - 30 חודשי מאסר בפועל**.

הצדדים הפנו לפסקי-דין שונים כמדד לרמת ענישה, אך כל מקרה לנסיבותיו, תוך אבחנה לחומרה או לקולא.

אפנה את פסק-הדין הבאים:

ע"פ 2577/12 **אלגדאם נגד מדינת ישראל** (14.6.12): הורשע נאשם בתקיפת זוגתו, בעת שהייתה בחודשי הריונה, היכה בבטנה, בידה בצווארה. בהזדמנות אחרת איים עליה באמצעות סכין, דחף אותה במדרגות הבניין, כשהיא נושאת את בנם, כתוצאה מכך נפלה, שברה את רגלה, הרים כיסא במטרה להשליכו לעברה, איים כי ירצח אותה, נדון ל - **30 חודשי מאסר בפועל**.

רע"פ 10162/16 **ואקנין נגד מדינת ישראל** (23.1.17): הורשע נאשם בתקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, איומים, פציעת בת זוג, בכך שתקף אותה, ירק עליה, חנק אותה בידיו, הכה אותה בגופה, חבט מכת אגרוף בבטנה, כיבה סגריה על גופה, משך בשערות ראשה, הטיח ראשה בשפת כביש, בעל עבר פלילי, נדון לאחר שמיעת ראיות ל - **36 חודשי מאסר בפועל**, הופעלו 6 חודשי מאסר על תנאי, סה"כ נדון ל 40 חודשי מאסר בפועל.

ע"פ 4800/12 **סלומון נגד מדינת ישראל** (12.2.13): הורשע נאשם במספר עבירות של תקיפת בת זוג, במספר הזדמנויות היכה בפניה, בחלקי גופה השונים, סטר לה, הכה אותה באגרופיו, נדון ל - **15 חודשי מאסר בפועל**.

ג. שיקולי ענישה:

המעשים האלימים שאותם ביצע הנאשם, כמתואר בעובדות, הם **בעלי חומרה יתרה**.

הנאשם תקף את המתלוננת באופן הממקם את מעשיו **קרוב לרף העליון של סולם החומרה** בתיקים המוגשים בדרך כלל לבית-משפט השלום.

לאחר שהשמיע באוזניה את האיומים החריפים, המפורטים בעובדות, הוא נטל אותה **למסע אלימות מעורר פלצות**.

הנאשם **משך בשערות ראשה של המתלוננת וגרר אותה לאורך הרחוב, כאילו היא איזו עגלה או שק שאדם גוררם, תוך שהוא מפליא בה מכות אגרוף, בועט בה עד שהביאה אל בית-הקברות (על כל המשתמע מכך), וגם שם המשיך ואיים עליה, הוסיף ונשך אותה בכתפה ובזרוע**.

הנאשם **לא חדל מהתנהגותו גם כאשר הגיעו שוטרים אל המקום** - הוא אמר להם שלא יתערבו ואמר למתלוננת שאם תדבר הוא גומר אותה. והנה, לא נרתע מנוכחות השוטרים וגם ביחס לשוטר הוסיף **משפט איום**.

זוהי התנהגות שאין דרך להגדיר אותה אלא **כהתנהגות ברוטלית, אכזרית, חסרת לב** והיא חייבת לפגוש גזר-דין ובו עונש מחמיר ביותר, מן הרף העליון, שבמסגרתו נדחות הנסיבות האחרות המקלות והן מקבלות משקל מועט ביותר.

אין מדובר באלימות רגעית, ללא מחשבה, בחטף, אלא שהנאשם התקשר אל המתלוננת, נסע אל ביתה ובמשך כל אותו הזמן יכול היה לחכוך בדעתו, ל"קרר" חמתו, לארגן מחשבותיו, אך הוא בחר להמשיך הלאה ולממש את אלימותו הנוראית כלפיה.

לא קשה לתאר מה היה מנת חלקה של המתלוננת משך כל אותו אירוע אליים, ודי אם אפנה אל כתב-האישום המתואר כי **זעקה לעזרה, התנגדה** ועוברים ושבים אשר התקשרו למוקד 100 הצליחו לזמן אל המקום שוטרים שהצליחו לחלץ אותה מידיו.

בעבירות אלימות כלפי זוג יש לנקוט ביד קשה, להעלות בהדרגה את רף הענישה וזאת נוכח **נפוצות התופעה** וריבוי המקרים המצערים.

צינתי בעבר, כי ביושבי כשופט "מוקד", מדי יום דיונים, מונחים בפני מספר רב של כתב-האישום המתארים אלימות בין בני זוג, ברמה כזו או אחרת של חומרה, המלמדים כי **תופעה זו הפכה רעה חולה שיש להדביר** בענישה של ממש.

אין להסתפק במלל מחמיר בלבד, אלא בתרגומו מן המשא אל המעש, כלומר לעונש מכאיב, המשיב לנאשם כגמולו, אשר ירתיע אותו ואת הרבים שכמותו.

בית-המשפט העליון קבע לא אחת כי: **"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת** במערכת האיסורים הפליליים העוסקת בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי... במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על-פי רוב בידי החזק כלפי החלש..." (ע"פ 6758/07 פלוני נגד מדינת ישראל - 11.10.07).

אין בפניי נאשם שעבר דרך שיקומית או שבעניינו התקבל תסקיר הממליץ על ענישה בדרך שכזו.

ענישת הנאשם חייבת להרחיקו מהמתלוננת בפרט ומהחברה בכלל.

שקלתי את הנתונים לקולא, כלומר:

הנאשם נעדר עבר פלילי רלוונטי, אלא עבר פלילי הכולל הרשעה קודמת אחת לא בעבירת אלימות (במ/1).

הוא צעיר בגילו.

הודה, לא ניהל משפט - חסך את המשאב הציבורי היקר שבניהול משפט.

במילותיו האחרונות הביע צער על מעשיו והבטיח כי התנהגותו לא תישנה.

אומר, כי איני מעניק כל משקל לעובדה שבמהלך הטיעון לעונש שהתה המתלוננת באולם בית-המשפט והפגינה כלפיו התנהגות חביבה וסלחנית.

ד. תצלומי החבלות של המתלוננת:

אתייחס למחלוקת המשפטית שנפלה בין הצדדים, בכל הקשור לטענה כי אין לקבל את תמונות המתארות את חבלותיה של המתלוננת.

המאשימה ביקשה להגיש את צילומי החבלות של המתלוננת (במ/2) מלווים במזכר של שוטרת אשר ראתה וצילמה את החבלות וב"כ הנאשם התנגד לכך.

אין חולק, כי מדובר בתמונות שהן **חלק מחומר החקירה** אשר הועמדו לעיון הנאשם במסגרת הגנתו.

אין חולק, כי גדר הדיון לצורך גזירת העונש הינו עובדות כתב-האישום, לא פחות ולא יותר, ובהעדר הסכמה אין לקבל ראיות נוספות שמחוץ לעובדות בהן הורשע הנאשם.

בכתב-האישום בו הורשע הנאשם לפי הודאתו צוין שכתוצאה ממעשיו של הנאשם **"נגרמו למתלוננת חבלות בפניה וכן סימני נשיכה בכתפה ובידיה ונפיחות סביב עינה הימנית"**.

התמונות המתעדות את חבלותיה של המתלוננת (במ/2) אינן חורגות מתחום המשפט העובדתי הנ"ל, אלא הן **משקפות ומשלימות את תמונת העובדות**. הן מתיישבות עם סעיף התוצאה, **כתמונת ראי של המלל הנ"ל** (ראו, בשינויים המחויבים ע"פ 4697/10 ג'ראדאת נגד מדינת ישראל (פסקה 6) (18.6.12): ע"פ 7349/14 מדינת ישראל נגד פלונית (14.5.15): ע"פ 3667/13 חטיב נגד מדינת ישראל (14.10.14) וכן אפנה בעיקר לרע"פ 9718/14 מדינת ישראל נגד נואורה (25.11.07)(פסקה 13)

על כן, אין בהגשת התמונות כראיה מטעם המאשימה במסגרת הטיעון לעונש כדי לפגוע בהגנתו של הנאשם או לגרום לעיוות דין.

בכל כבוד, יש בכך גם עניין של הוגנות, שבמסגרתו **על הנאשם להביט אל תמונת תוצאת מעשיו ולהתמודד עמה**,

ומנגד זהו דברה של המתלוננת כנפגעת עבירה אל בית-המשפט.

בנוסף, אבהיר כי הדין מאפשר זאת:

סעיף 40(ב) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 קובע: "(1) **בשלב הטיעון לעונש**, הנאשם רשאי להביא ראיות מטעמו, ובלבד שאין סותרות את הנטען על ידו בשלב בירור האשמה **והצדדים רשאים להביא ראיות שנקבעו בחיקוק, כי יובאו בשלב זה**. (2) בית-המשפט רשאי, לבקשת אחד מהצדדים, להתיר להביא ראיות בענין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה בשלב הטיעונים לעונש, אם שוכנע כי לא הייתה אפשרות לטעון לגביהן בשלב בירור האשמה או אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

החיקוק הרלוונטי אליו מפנה הסעיף הנ"ל הוא סעיף 187 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח חדש) התשמ"ב - 1982 הקובע: "(א). הרשיע בית המשפט את הנאשם, **יביא התובע** לענין העונש ראיות בדבר הרשעותיו הקודמות של הנאשם, ובדבר החלטות בית המשפט ובית הדין לענין ביצוע העבירה על ידו, אף בלא הרשעה, **ורשאי הוא גם להביא ראיות אחרות לענין זה**".

רואים אנו, כי הסעיף מחייב את התובע (הביטוי: "יביא") להביא ראיות בדבר עבר פלילי, ומעניק לו **שיקול דעת** (הביטוי: "רשאי") להציג ראיות אחרות ובתנאי שהן **רלוונטיות** לענין העונש (הביטוי: "לענין זה").

אפנה שוב בענין זה לרע"פ 9718/14 **מדינת ישראל נגד נואורה** (25.11.07) שם נקבע: "אף שעל פי רוב מתמקדת הבאת ראיות התביעה בשלב גזירת הדין בהצגת עברו הפלילי של הנאשם, ולפיכך נסבה היא על ראיות בענין הרשעותיו הקודמות... **מנוסח הסעיף עולה כי לצד ראיות בדבר הרשעותיו הקודמות של הנאשם... רשאי התובע להביא גם ראיות נוספות ואחרות** "לענין זה", דהיינו - לענין עונשו של הנאשם, הרלוונטיות לטעמו לגזירת הדין".

זוהי שגרה יום-יומית בבתי-המשפט שבמסגרתה מתקבלות ראיות לעונש מעבר לרישום הפלילי, כגון: תעודה רפואית, תמונות, מסמכים ובתנאי שהן מתיישבות עם עובדות כתב-האישום, והן רלוונטיות לענין.

במקרה, תצלומי החבלות של המתלוננת מציגים **ראיה מצולמת של המלל המפורש**, שבו הודה הנאשם בעובדות כתב-האישום והתצלום בהחלט רלוונטי לשקילת עונשו.

צדקה המאשימה כאשר הביאה את אותה ראייה לעיון בית-המשפט בהיותה רלוונטית ביותר.

יתירה מכך, סעיף 40ט לחוק העונשין התשל"ז - 1977 קובע: "בקביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם... **יתחשב** בית-המשפט בהתקיימותן של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, המפורטות להלן ובמידה שבה התקיימו, ככל שסבר שהן משפיעות על חומרת מעשה העבירה ועל אשמו של הנאשם: (4) **הנזק שנגרם מביצוע**

העבירה".

כלומר, המחוקק מורה לבית-המשפט להתחשב גם **בנזק שנגרם למתלוננת**, והרי נזק זה ניבט גם מתוך התמונות שהוצגו בפניי.

אין חולק, כי לעתים אחד המניעים של נאשם להודות בכתב-האישום מבלי שמיעת ראיות נעוץ ברצונו שבית-המשפט הגוזר את עונשו לא ייחשף לראיות מתוך חומרי החקירה ויש לעניין זה חשיבות מסוימת עבורו. זהו אינטרס לגיטימי. אך במקרנו, כפי שציינתי, מדובר בראיה שהיא **תמונת ראי של המלל** שבו הודה הנאשם ממילא.

בהערת אגב אציין, כפי שקבע בית-המשפט העליון (רע"פ 9718/04 מדינת ישראל נגד נוארה - 25.11.07 - פסקה 13) **כי ראוי היה אילו הצדדים היו מסכמים מראש**, במסגרת הסדר הטיעון, כדי למנוע אי הבנות, או הפתעה, אילו ראיות מתיק החקירה תוגשנה במסגרת הטיעון לעונש, אך במקרה זה לא מצאתי כי נפגעה הגנתו של הנאשם או נגרם לו עיוות דין, בכל הקשור לטיעון לעונש ולגזר-הדין.

על כן, אני מקבל את התמונות המתעדות את חבלות המתלוננת (במ/2) במסגרת הטיעון לעונש של המאשימה, ומביאן בחשבון במסגרת גזר-דין זה.

לפיכך, בהחלט ניתן להפנות, במסגרת שיקולי הענישה אל אותן תמונות המתעדות את תוצאת מעשיו הרעים של הנאשם, מהן ניבטים האלימות, הכאב, ההשפלה והפגיעה בכבודה של המתלוננת.

ה. מסקנה:

מכלול השיקולים דלעיל, מלמד כי יש לגזור את עונשו של הנאשם **ברף העליון של המתחם**, על דרך החומרה.

יש להשיב לנאשם כגמולו על **האלימות הקשה**, הגובלת באכזריות, יוצאת הדופן, כלפי המתלוננת - אם בתו - אשר נמשכה פרק זמן, עת **גרר אותה בשערות ראשה** לאורך הרחוב, עד שהגיעו אל **בית הקברות**, תוך שהוא חובט בה **מן היד ומן הרגל, נושך אותה בגופה, מאיים עליה באיומים חריפים** ולא פסק מהתנהגותו גם בהגיע אל המקום משטרה, הורה לה שלא לדבר והפטיר דברי איום בתעוזה גם כלפי השוטר עצמו.

אני סבור, כי עמדתה כללית של המאשימה לעניין העונש בתיק זה סבירה וראויה ויש לאמצה.

ו. תוצאה:

לאור האמור, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 24 חודשי מאסר בפועל, לריצוי מיום מעצרו ה - 20.7.18.

ב. 8 חודשי מאסר שאותם לא ירצה אלא אם כן יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירת אלימות כלפי בת זוג, למעט איומים.

ג. 3 חודשי מאסר שאותם לא ירצה אלא אם כן יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירת איומים או שיבוש מהלכי חקירה או משפט.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתוך 45 ימים.

התיק סגור.

ניתן היום, ה' אדר א' תשע"ט, 10 פברואר 2019, במעמד הצדדים.